

За наукові КАДРИ

Орган партбюро, ректорату, комітету ЛКСМУ, профкому та місцевому Одеського державного університету ім. І. І. Мечникова

СУБОТА
6
КВІТНЯ
1957 року
№ 11 (523)
Ціна 20 коп.

ТЕПЕР РАДЯНСЬКИЙ СОЮЗ МАЄ ПОТУЖНУ І ВСЕБІЧНО РОЗВИНУТУ, ОСНАЩЕНУ ПЕРЕДОВОЮ ТЕХНІКОЮ СОЦІАЛІСТИЧНУ ПРОМИСЛОВІСТЬ, ЗНАЧНО БІЛЬШІ, НІЖ БУДЬ-КОЛИ, МАТЕРІАЛЬНІ РЕСУРСИ, А ТАКОЖ КВАЛІФІКОВАНІ КАДРИ РОБІТНИКІВ І СПЕЦІАЛІСТІВ В УСІХ ГАЛУЗЯХ НАРОДНОГО ГОСПОДАРСТВА. ПРИ НИНІШНЬОМУ РІВНІ РОЗВИТКУ ГОСПОДАРСТВА НАШОЇ КРАЇНИ ОСОБЛИВОЇ РОЛІ НАБУВАЮТЬ ПИТАННЯ ДАЛЬШОГО ПОЛІПШЕННЯ ГОСПОДАРСЬКОГО КЕРІВНИЦТВА, ВДОСКОНАЛЕННЯ УПРАВЛІННЯ ПРОМИСЛОВІСТЮ І БУДІВНИЦТВОМ.

(З тез доповіді тов. М. С. Хрушова «Про дальше вдосконалення організації керування промисловістю і будівництвом»).

КУРСОВА РОБОТА— САМОСТІЙНЕ ДОСЛІДЖЕННЯ

Курсові роботи є одним з найважливіших методів підготовки висококваліфікованих кадрів. Вони дають змогу виявити вміння студента не тільки слухати лекційні курси та детально їх конспектувати, але, і це основне, вміння працювати самостійно, вміння систематизувати матеріал, робити самостійні висновки. Курсові роботи—це не шкільний твір на одбу з літературних чи вільних тем, не сліпа копіяція з декількох джерел, а справді самостійне, хай ще недосконале дослідження.

Відрядно, що більшість викладачів та студентів саме так, творчо ставляться до написання курсових робіт. Вони добирають актуальні, малорозроблені теми, відшукують архівні матеріали, допитливо систематизують та узагальнюють, роблять посильні висновки. Такі курсові роботи привертають увагу широкого громадськості, знаходять схвалення і друкуються в наукових записках, впроваджуються в практику народного господарства.

Можна навести цілий ряд прикладів, які свідчать, що добре написана курсова робота є певним вкладом у нашу науку. Тільки за останні роки в «Записках студентських наукових робіт» опубліковано понад двадцять досліджень,—це, як правило, студентські курсові роботи. Їх автори після захисту зважили на зауваження старших товаришів, виправили незначні недоліки і опублікували свої перші праці. Можна навести ряд прикладів з практики студентів фізико-математичного, хімічного та біологічного факультетів, коли курсові роботи в подальшому переростають в дипломні та кандидатські дисертації.

Цього навчального року, виконуючи історичні рішення XX з'їзду Комуністичної партії Радянського Союзу та Ради Міністрів СРСР, колектив викладачів нашого університету, кафедри підійшли більш вимогливо до підбору тем для курсових робіт та керівництва їх написанням. Основна увага зверталася на самостійну працю студентів, було рішуче прагнення до кінця покінути з елементами школярства та дрібної опіки. І це дало свої наслідки. На ряді факультетів—історичному, біологічному, на деяких курсах філологічного—курсіві роботи написані достроково. Проведення захистів свідчить про актуальність тематики та поглиблену науковість.

Взяти для прикладу курсові роботи студентів історичного факультету, що писались під керівництвом ви-

кладачів кафедри історії СРСР. Вже 26 березня, значно раніше встановленого строку, п'ять студентів—Костинчук, Муха, Цвях, Гераськін та Манзюк—захистили свої курсові роботи. Всі вони оцінені на «відмінно» та «добре». Загальне схвалення викликала робота студента Цвяха «Петербурзький військово-революційний комітет—бойовий штаб підготовки Жовтневого збройного повстання». Це цілком самостійна робота. Автор її багато та наполегливо працював в архівах, знайшов досить цікаві та цінні матеріали. Ця курсова робота оцінена на «відмінно» і рекомендована до друку в збірнику студентських наукових робіт. Члени кафедри відзначали значний інтерес курсової роботи студента Гераськіна «Селянський рух в Херсонській губернії в період підготовки та проведення реформи».

Прикладів сумлінного підходу до написання курсових робіт можна навести багато. Але є ще в нас окремі кафедри та окремі викладачі, які не зовсім серйозно поставилися до підбору тем та до здійснення керівництва написанням курсових робіт. Так, кафедра російської літератури ще на початку навчального року планувала проведення курсових робіт на четвертих курсах. Тоді ж були визначені керівники курсових робіт. Йшов час. Теми курсових робіт до студентів не були задалегідь доведені, і тільки тепер, після закінчення педагогічної практики почали викладачі здійснювати давно прийняте рішення кафедри. Чи зможуть тепер студенти до кінця продумати і добре попрацювати над своїми самостійними творами? Звичайно, ні. Викликає подив і те, що термін захисту курсових робіт перенесено на червень місяць, тобто на тоді, коли вже закінчиться прийом заліків та розпочнуться екзамени.

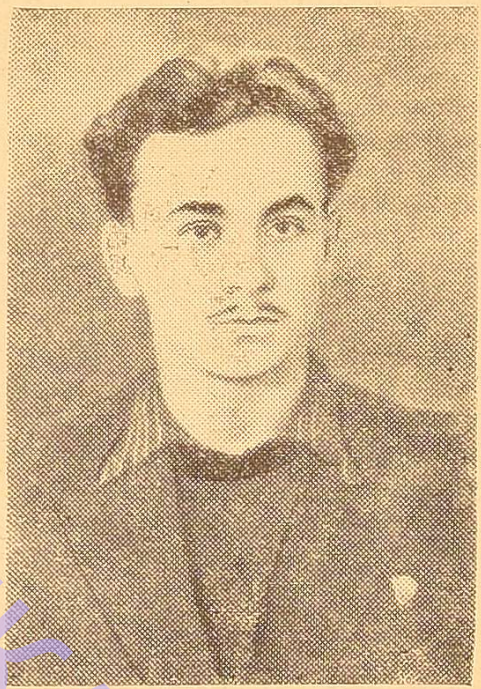
Затягнули написання курсових робіт і на фізико-математичному факультеті. Посилаючись на всілякі об'єктивні причини, тут також термін захисту курсових робіт перенесли.

Потрібно тут зробити справедливий закид факультетським партійним та комсомольським організаціям, які ще недостатньо цікавляться ходом написання та захисту курсових робіт. Такому спогляданню час вже покласти край.

Захист курсових робіт—це звіт перед Батьківщиною про набуті знання, про вміння самостійно працювати. Витримати його якнайкраще—справа честі кожного студента.

ВЧАСНО ЗАКІНЧИТИ І ЗАХИСТИТИ КУРСОВІ РОБОТИ

ЗАХИСТ РОЗПОЧАВСЯ

Строк подачі курсових робіт на нашому факультеті був призначений на 1 квітня. Як завжди, напружена робота над курсовими почалась в останній місяць перед їх здачею. Така картина, зокрема, й на нашому, III «Б» курсі. Всі однаково були зайняті, але такі студенти, як Цвях, Муха, Гераськін, змогли розподілити свій час так, щоб до кінця березня написати роботи і вже 28-го числа захистити їх, а решта студентів не змогли цього зробити. Цвях і Муха одержали за свої роботи відмінні оцінки.

2 квітня захищала курсові роботи ще група наших студентів, біля 20 чоловік, серед них 7—з фуркації історії України, останні—з історії СРСР. Одержали за свої роботи «відмінно» та «добре» Тищенко, Балабанов, Дмитрук та інші.

Тепер, в основному, у всіх курсові роботи написані, багатьом з студентів залишилося тільки переписати їх.

Слідуючий захист призначено на 9 квітня.

А. МОЛОДЦОВА.

Не затягувати роботу над курсовими

«Микола Коваленко,—говорить доцент Векштейн,— дуже сумлінний студент, відмінник. Тема його курсової роботи—«Надпровідність». Одержавши тему, Коваленко відразу дуже серйозно взявся за її вивчення, проробив багато літератури. Зараз роботу закінчує».

На фото: студент III курсу фізичного відділу (фуркація теоретичної фізики), фізико-математичного факультету Микола Коваленко.

ЦІКАВІ ТЕМИ

Теми курсових робіт на біологічному факультеті одержані вже давно і у багатьох з студентів дуже цікаві. Студентка Пастушок (кафедра фізіології людини і тварин) вивчає «Біоструми серця при введенні кофеїну», студентка Барбараш—«Біоструми м'язів при дії фармакологічних речовин» і т. д.

Експериментальна частина цих робіт вже закінчена, закінчується також підбір літератури.

Студентка Сливінська вже закінчила роботу над темою «Шкідливі плодоягідних культур». Попова закінчила курсову роботу «Про рибодійність чапель у пониззі Дністра». Волянська закінчує роботу над темою «Буряковий довгоносик».

Наближається строк захисту курсових робіт на 3 і 4 курсах фізико-математичного факультету. Це питання зараз хвилює й студентів й викладачів.

А які ж справи з цим на факультеті?

Більшість студентів тільки що починають роботу над курсовими, наприклад, фізичний відділ III курсу. Це пояснюється тим, що на деяких спеціалізаціях—і їх чимало—студенти одержали теми пізно—у березні місяці.

На IV курсі, де студенти були

зайняті на педагогічній практиці, справи ще гірші.

На III курсі математичного відділу є чимало студентів, які вже закінчили чорнове оформлення робіт, наприклад Барбараш (керівник—Стороженко), Чиж (керівник Шульберг) та інші.

Закінченню і захисту курсових треба приділити зараз всю увагу, тому що затягування цієї справи заважатиме у підготовці до сесії.

В. ПРОСЬОЛКОВА,
Н. МАКСИМОВА.

Про політехнічну практику

Скоро вже місяць, як у нас почалася політехнічна практика. Вона 5—10—15 хвилин стали майже звичайним явищем.

Ми з інтересом чекали початку практики. І треба сказати, що взагалі практика нам сподобалася. Ми вже познайомилися з найважливішими матеріалами та інструментом.

Однак треба сказати, що і тут ми маємо занадто багато теорії і мало безпосередньої роботи. Нашу групу теоретиків, наприклад, в столярні протягом 2,5 занять з 4-х знайомили з деревиною та інструментом.

Треба також відзначити, що дисципліна серед практикантів дуже по-

Треба, щоб керівники практики підвищили вимогливість до себе й до нас.

Чітка організація політехнічної практики студентів в інструментальних майстернях допоможе студентам набутти цінні практичні навички, розширити коло своїх знань. А це стане нам в пригоді і в стінах університету, при написанні курсових або дипломних робіт, і особливо в педагогічній діяльності.

Л. КАШИНЬКИЙ.

Студенти біофаку—на дослідні ділянки

Кожний студент-біолог в процесі навчання в університеті повинен навчитися садити, сіяти та вирощувати рослини.

Переїзд біофаку в новий учбовий корпус створив для цього всі умови. Наш факультет, напевне, один з небагатьох біологічних факультетів Радянського Союзу, які мають біля учбового корпусу дослідні поля-ділянки для наукової роботи викладачів та студентів. Все це створює умови для підготовки висококваліфікованих викладачів біології середньої школи.

Зараз розпочалася весна, студен-

ти-дослідники повинні готувати насіння і своєчасно закладати дослідні ділянки. Більшість студентів-ботаніків курсові та дипломні роботи пишуть на кафедральному і своєму власному експериментальному матеріалі.

Наше завдання—всі курсові та дипломні роботи зробити дослідними, з актуальною тематикою.

Навчатися сіяти, саджати та вирощувати рослини, а також провадити невелику дослідну роботу студенти можуть не тільки на III, IV та V курсах. Деякі з них, які добре встигають, можуть провадити дослідну роботу вже і на I—II курсах.

Багато студентів-ентузіастів дослідної справи (Хайнал, Симоненко, Раковська та інші) приступили до підбору посівного матеріалу і підготовки ділянок.

Деякі з студентів у минулому році влітку вже після закінчення I курсу (Красовська, Заболотна та інші) проводили прищеплення огірків на полі. Вони оволоділи технікою прищеплення трав'яних рослин безпосередньо у полі, а також добились високого приживання прищеп.

Студенти-біологи—на дослідні поля!

Доцент І. М. САГАЙДАК.

УКАЗ ПРЕЗИДІЇ ВЕРХОВНОЇ РАДИ СРСР Про скликання Верховної Ради СРСР

Президія Верховної Ради СРСР постановляє:

Скликати сьому сесію Верховної Ради СРСР четвертого скликання 7 травня 1957 року в м. Москві.

Голова Президії Верховної Ради СРСР К. ВОРОШИЛОВ.
Секретар Президії Верховної Ради СРСР М. ГЕОРГАДЗЕ.

Москва, Кремль. 1 квітня 1957 р.

ПАРТІЙНЕ ЖИТТЯ

ЯК ВИКОНУЄТЬСЯ РІШЕННЯ ПАРТБЮРО

В поточному учбовому році на за- які були проведені 31 березня 1957 сіданні партбюро університету обго- ворювався звіт парторга IV «б» кур- су історичного факультету т. Андрій- ченка «Про роботу партгрупи».

Партбюро викрило серйозні недо- ліки в роботі партгрупи. Ці недолі- ки полягали в тому, що партзбори тут провадилися дуже рідко, вна- слідок чого зловідомі питання жит- тя курсу не знаходили свого розв'я- зання колективом комуністів курсу. Була погано організована боротьба з порушниками трудової дисципліни. Партгрупа не здійснювала по- сиравньому керівництва роботою комсомольської організації та проф- групи, мало допомагала їм в роботі.

Партбюро ухвалило рішення, спря- моване на ліквідацію цих недоліків.

Як же виконується це рішення? На курсі 9 комуністів, з них 6— члени КПРС, 3—кандидати в члени партії. Всі комуністи по-бойовому взялися за виконання постанови партбюро. Зараз партзбори відбува- ються щомісяця. На обговорення партзборів виносяться актуальні пи- тання, наприклад, «Про роботу партгрупи», звіт про роботу агі- таторів, інформація про підсумки пере- вірки підготовки студентів до прак- тичних занять тощо.

Поліпшилась культурно-масова ро- бота: проведено вечір зустрічі з мо- лодими робітниками судноремонтно- го заводу, колективне відвідування цирку, кіно і т. д.

Партгрупа тепер більше надає до- помоги профгрупі та комсомольській організації. Значно підвищилась активність ко- муністів в обговоренні питань, які виносяться на партзбори. Прикла- дом цього можуть бути партзбори,

які були проведені 31 березня 1957 року, коли обговорювався звіт кому- ніста тов. Чернеги «Про роботу профгрупи».

З 9 комуністів в обговоренні цього питання взяло участь 7 чоловік. У виступах комуністів відчувалося не примиренне ставлення до недоліків в роботі і тверде бажання усунути їх. Так, тов. Любонько критикував профорганізацію на чолі з профор- гом тов. Чернегою за недостатню бо- ротьбу з пропусками лекцій та невмілу організацію відпочинку сту- дентів. Про недоліки боротьби з пропусками лекцій говорив тов. По- ліщук. Тов. Андрійченко відзначив, що ще недостатньо звертається ува- ги на питання підготовки студентів до практичних занять, внаслідок чого такі студенти, як Якубель, Покотило, до практичних занять не готуються. Тов. Ешенський у своєму виступі відзначив, що на курсі не- задовільно поставлена спортивна ро- бота, вимагав того, щоб партгрупа більше допомагала профгрупі в її роботі.

Партзбори пройшли на високому ідейно-політичному рівні.

Поряд з тим, в роботі партгрупи ще багато недоліків. Це, перш за все, стосується організації політ- інформації. Так, на політінформації, яка була проведена 31 березня 1957 року, з 57 студентів були присутні тільки 27.

Партгрупа мусить ще чимало по- працювати над тим, щоб уникнути випадків порушення трудової дис- ципліни, поліпшити підготовку сту- дентів до практичних занять та екзаменів.

В. БОГРЕНЦОВ.

Виставка, присвячена письменникові- орденоносцю

29 березня в газетах був опублі- кований указ про нагородження письменника К. І. Чуковського, в зв'язку з 75-річчям з дня народжен- ня, орденом Леніна.

Цим указом відкривається вистав- ка, присвячена творчості К. Чуко- вського, яка організована науковою бібліотекою університету.

Важко назвати ще ім'я письмен- ника, коло читачів якого було б та-

ке різноманітне за віком і професією. Виставка експонує творчість К. Чу- ковського, починаючи з книжок для малят віком від 2-х до 5-ти років, перекладів книжок для підлітків— «Тома Сойера», казок Кіплінга, «При- год барона Мюнхаузена»,—і кінчаючи його літературно-дослідними робота- ми, присвяченими революціонерам- демократам 60-х рр. та творчості М. О. Некрасова.

Підсумки педагогічної практики

Закінчилася педагогічна практика на філологічному, історичному, гео- графічному, біологічному та фізико- математичному факультетах, в якій брало участь близько 300 студентів.

Практика проходила в 12 школах міста і в одній школі Ананьївського району, школі сільського типу. Кож- ною групою практикантів керувала методист і працівник кафедри педа- гогіки, які повинні були забезпечити виконання всього змісту наперед розробленого плану.

Новим в педагогічній практиці у поточному семестрі було проведення її в сільській школі, що не лише цілком себе виправдало, але й відіграло велику роль щодо поліпшен- ня якості педагогічної практики в цілому.

Уроки, які давали студенти, були змістовними, науковими, вдалими в методичному відношенні, як це, в більшості випадків, відзначалося на конференціях.

Як приклад, можуть бути названі уроки студентів Бучко, Фолі, Мішан- чук, Шевченко, Семячкіної (філоло- гічний факультет), Пеганової, Крав-

ченко, Рибаків, Тарновської (біо- логічний факультет), Чепіжко, Ре- шетник, Емельянової, Сидорової (історичний факультет), Гладішевої, Авербах (географічний факультет), Мірак'яна, Трофімова, Касьянової (фізико-математичний факультет) і т. д. і т. д.

Деякі уроки були зразковими і стали певним стимулом поліпшення педагогічної роботи школи. Це мож- на сказати про урок студентки філо- логічного факультету Іпатової, про- ведений по малюнку в школі № 117.

Кожний студент дав 4—6 уроків. Проте в багатьох випадках ця циф- ра виходила далеко за вказані ме- жі. Багато студентів заміняли від- сутніх через хворобу викладачів, ви- конуючи все коло їх обов'язків: сту- дентка Буряя (філологічний факуль- тет) дала 15 уроків, Пахомова (фі- лологічний факультет)—9 уроків, студент Козловський (біологічний факультет) дав 15 уроків і т. д.

Необхідно відзначити більшу само- стійність уроків в порівнянні з ми- нулими роками. Останні 2 уроки кожний студент готував цілком са-

МІРОПРИЄМСТВО РАДИ МІРОПРИЄМСТВА

Кожне міроприємство ціниться по- тому, яку користь воно приносить, який дає навчально-виховний ефект.

Прекрасні результати в цьому від- ношенні дають зустрічі зі старими більшовиками, учасниками Великої Жовтневої соціалістичної революції, активними борцями за владу Рад.

Важливе місце посідають в куль- турно-масовій роботі зустрічі з пи- сьменниками, поетами, художника- ми і т. д.

Якою теплою і задушевною була, наприклад, зустріч з українськими письменниками та поетами, яка від- булася нещодавно в гуртожитку по вул. Пастера, 29. В невимуженій бесіді письменники ділились зі сту- дентами своїми враженнями про мандрівку по Індії, простими слова- ми описували життя індійського на- роду, природу Індії, дружність та гостинність індусів. З такою увагою і інтересом слухали наші студенти своїх гостей, що, здавалось, і вони вже йдуть разом з радянською де- легацією по індійській землі, що й їм посміхаються трудящі Делі, що й вони своїми очима бачать, як під- німається, росте й міцніє визволені від колоніального ярма Індійська республіка.

Це була чудова зустріч. Це було прекрасне міроприємство.

Але бувають, на жаль, у нас і міроприємства ради міроприємства, які провадяться для форми, для то- го лише, щоб записати в звіт.

В корпусі університету з'явилися строкати реклами: «28 березня, о 7 год. 30 хв. відбувається зустріч з делегатами I Всесоюзного з'їзду ра- дяньських художників» — і нижче: «На вечорі буде виставка творів ра- дяньських художників».

Об'ява була багатонадійна і, не- зважаючи на те, що час зараз дуже дорогий, студенти пішли на вечір.

Вечір розпочався. Доповідач, від- кривши товсту папку, витягнув з неї пухку доповідь і почав монотон- но і довго читати всім давно відомі загальні положення.

Аудиторія розважалася, як вмі- ла,—хто розмовляв між собою, хто благальним поглядом дивився на доповідача і з жахом констатував, що товста купа непрочитаних арку- шів зменшується дуже повільно.

Потім виступали ще два гостя-

Студенти чекали від них розповіді про роботу з'їзду, про те, як вони створюють свої полотна, про їх до- сягнення і творчі плани. Але нічого подібного вони не почули.

Обіцяна виставка творів радян- ських художників теж виявилася жалюгідною, і оглядати її ніхто не залишився.

Людину о'вазили дарма

Заслужовує серйозної критики під- хід з боку комітету комсомолу до розгляду персональних справ.

Ось справа Світлани Малишевої.

Рік тому дівчина не виступила на змаганнях і тим самим підвела свою команду. Причому виступила вона з 10 видів гімнастики і не виступила з 1 виду. За це їй було оголошено догану з занесенням в облікову картку.

Через рік комітет вирішив затвер- дити рішення групи.

За рік, що минув з того часу, Ма- лишева багато разів виступала на змаганнях, займаючи провідні міс- ця. Взагалі треба було не розбирати цієї справи, а вказати групі, що до- гану треба зняти, тому що людина виправила свою помилку.

Проте на комітеті Малишевої за-

А цю зустріч можна було провести дуже й дуже цікаво, з великою жо- ристію для присутніх.

Щоправда, комітет комсомолу мі- роприємство записав. І тов. Іванов у звіті буде особливо підкреслювати зустріч з художниками.

В. КУЧЕРЕНКО.

Як ви налагоджуєте шефську роботу?

(з матеріалів кореспондентського рейду „ЗНК“)

ЗАПИТАННЯ КОРЕСПОНДЕНТІВ:

1) Чи були Ви в підшефній школі?

2) Що зробив факультет для шко- ли?

3) Що треба зробити, щоб поліп- шити роботу?

ВІДПОВІДІ СЕКРЕТАРІВ:

В. ОГОНОЧЕНКО, секретар бюро ЛКСМУ геолого-географічного фа- культету:

1. Не був.

2. Проводиться піонерська робота.

3. Треба довідатись, яка конрет- на допомога потрібна комсомоль- ській організації школи.

Л. ВИСОЦЬКА, секретар бюро ЛКСМУ хімічного факультету:

1. Не була.

2. По суті, нічого. Проведено одне засідання гуртка неорганічної хімії.

3. Склали план роботи, який треба виконати.

Роботу шефського сектору розгля- дали на засіданні бюро, відповідаль- на тов. Божко одержала догану.

Л. БИРЮКОВА, секретар бюро ЛКСМУ біологічного факультету:

1. Не була.

2. Працюють піонервожаті. Керу- вати підготовкою до Дня птахів.

3. Студенти повинні бути піонер- вожатими, а не класними керівника- ми. А викладачі школи № 76 вима- гали від нас звичайної роботи клас- ного керівника.

С. БАЛАН, секретар бюро ЛКСМУ філологічного факультету:

1. Не був.

2. Організували танцювальний, дра- матичний, літературний гуртки, ра- діогазету. Проведено шкільний фе- стиваль. Готуємо збори дружини на тему: «Від червоних галстуків до червоної книжки партквитка».

3. В інтернаті працює 13 піонер- вожатих. Потрібні люди, закріплені за окремими міроприємствами.

В. КУЧЕРЕНКО, секретар бюро ЛКСМУ історичного факультету:

1. Не був.

2. Нещодавно відбулись збори на тему: «В чому краса людини». Пост «легкої кавалерії» створити не вдалося—заборонила дирекція школи.

3. Кожний курс у нас відповіда- тиме за певну ділянку роботи. А взагалі ми чекаємо спеціального на- казу ректора, за яким кожний сту- дент, починаючи з II курсу, повинен буде працювати в школі і в кінці року подавати звіт про свою роботу.

О. ХІРИЧ, секретар бюро ЛКСМУ фізико-математичного факультету:

1. Не був.

2. Крім призначення вожатих, ні- чого.

3. По-перше, вся група повинна допомагати своєму товаришеві—во- жатому, контролювати його роботу. По-друге, треба так налагодити ком- сомольську роботу, щоб комсомольці були самі спроможні організувати піонерів.

Професор Д. Г. ЕЛЬКІН, завідувач кафедрою педагогіки та психології.

ЗА ХОРОШОЮ ТРАДИЦІЄЮ

Кожного року Одеський державний філологічний факультет, який днями відбудеться у великому актовому залі університету.

Виступаючи на вечорі, випускники висловлювали щире вдячність викладачам за глибокі знання, які вони їм дали, розповідали про свої перші кроки на педагогічній роботі, про досягнення, а також труднощі, що зустрічалися на їх шляху.

О. Г. Федюк, Н. І. Заверталюк, В. І. Шешеня, Л. М. Казакова, Л. О. Віолін говорили про те, що треба більше приділяти уваги практичній роботі, складанню планів, потрібна методична підготовка.

Труднощі роботи в школі пов'язані ще й з тим, що багато з молодих учителів не вміють добре читати поетичні твори, а без цього неможливо прищепити дітям любов до літератури.

Дуже цікавим був виступ Л. М. Казакової, яка просто, невимушено розповіла про свої перші кроки, про перший самостійний урок, про труднощі роботи на селі, про необхідність завоювати прихильність дітей і налагодити тісний контакт з батьками, щоб спільними зусиллями виховувати молоде покоління.

На завершення вечору, учасники художньої самодіяльності дали хороший концерт.

Л. ШЕВСЬКА.

Потрібний Остап Бендер

Вам знайоме це місце із «Золото-го тельця» І. Ільфа і Є. Петрова: «Прочтя в черноморской вечерке объявление: «Сд. пр. ком. в. уд. в. н. м. од. ин. хол.» и мигом сообразив, что объявление это означает — «Сдается прекрасная комната со всеми удобствами и видом на море одинокому интеллигентному холостяку...» і т. д.?

А ось другий уривок: «...выступят смешанная пара Николаев—б/ф Горобец /ф/м/, мужская пара. Бугриенко—фм Матвеев—/ф/и в групповых упражнениях Тарашан, заводский, Паскалов и Березняк—все студ. физмат ф-та.

Ст. преподаватель каф. фв и спорта ПОЛОНЕЦ».

Ви думаєте, що це знову Ільф і Петров? Ні, це стаття з органу спортивного клубу університету, газети «Спорт».

Потрібна «геніальність» Остапа Бендера, щоб розібратись в цих «тр., бр., пр.».

ПРИВИДИ В БІЛОМУ

Іноді в ідальні університету з'являються якісь дивні люди. Хоча вони й носять білі халати, але всі відвідувачі переконані, що це не працівники нашого медпункту. Адже досвід говорять, що останні бувають лише в буфеті ідальні, та й то тільки тоді, коли там є citrusові!

Що ж це за люди в білих халатах?

Відвідувачі ідальні почали вивчати їх поведінку, їх звички. Виявилось, що встановити якісь закономірності важко. Приходять вони в різний час — то вранці, то в середині дня. Прийдуть, влаштуються в куточку за пустим столом і просто собі сидять кілька годин. Інколи, правда, допомагають офіціанткам чистити ложки, виделки, прибирати на столах.

Хто ж вони? Це питання довго дебатовалося серед студентів. Хтось висунув думку, що це практиканти якоїсь школи громадського харчування. А маленька першокурсниця філфаку з тоненькими косичками і гостреньким носиком, зробивши злякані очі, прошепотіла: «А може це привиди?».

Їй заперечила подруга, першокурсниця істфаку:

— Ні, це вже перевірено. Знаєш, на нашому факультеті є третьокурсник Володя, дуже симпатичний хлопець (останнє пошепки). На перервах він так бігає, так бігає, ну просто жах! Збив з ніг безліч першокурсників, багатьох студентів інших курсів, а був випадок (дівчина знову притишила голос, який затремтів від хвилювання)—збив навіть класичного доцента. (Що хотіла

сказати дівчина, ми не вяснили. Чи то доцент був дуже-дуже хороший, чи то він просто з кафедри класичної філології, невідомо). Так ось, Володя одного разу налетів на них... в білому і, уявляеш, не тільки нікого не збив, але сам ледве не впав. Він переконаний, що це були геологи: міцно тримаються на ногах.

Як не дивно, цей трагічний випадок з Володею надав нам хорооборості. Згадавши, що ми атестісти, що привидів не буває (кілька років тому про це навіть лекцію читали в гуртожитку), набралися мужності і підійшли до тих дивних людей в білому.

Відбулася така розмова:

— С-скажіть, б-б-будь ласка, х-х-хто ви?

— Ми? Ми громадський контроль, — відповів нам приємний жіночий голос. Нам зразу стало легше, страх зовсім зник.

— А що ви тут контролюєте?

— Ми стежимо, щоб в ідальні був «морський порядок».

— Пробачте, а що таке «морський порядок»?

— Ох! — громадський контроль тяжко зітхнув, — правду сказати, то ми й самі не знаємо, що це таке. Коли нас посилають з факультету чергувати, то наказують слідкувати, щоб був саме «морський порядок». Кажуть, що колиш головою профкому працював колишній моряк. Він завжди вимагав добиватися «морського порядку» в ідальні. Пройшло кілька років, прийшли нові активісти, нових людей призначили громадськими контролерами. А

Спорт

Футбольний сезон розпочався

Спорт серед нашої молоді користується великою любов'ю. Тисячі юнаків та дівчат займаються легкою атлетикою, плаванням, фехтуванням та іншими видами спорту.

Але особливу велику увагу, як правило, привертають до себе спортивні ігри: волейбол, баскетбол, футбол.

На волейбольному майданчику або на футбольному полі завжди не тільки багато гравців, але й «болільників». При словах — футбольний матч — в уяві з'являються сотні напружених, веселих або засмучених, але ні в якому разі не байдужих облич. Всі «боліють».

А от в університеті, на превеликий подив, важко знайти «болільника». Бували такі випадки, коли не було ні гравців на полі, ні «болільників» на трибунах стадіону. Університетські футболісти не тільки погано відвідують тренування, але іноді не з'являються й на ігри. Лише 2—3 чоловіки з усієї команди посправжньому болюють за футбольну честь університету. Це ж ганьба, товариші!

Команда футболістів університету має хороші традиції, зараз її тренує один з кращих тренерів міста, та й серед нас є чимало здібних спортсменів.

Футбольний сезон розпочався. Футболісти університету повинні домогтися в цьому сезоні добрих результатів.

З. КАЦ, капітан футбольної команди.

До наступного огляду стінних газет

ГАЗЕТА БІОЛОГІВ

Номер газети «За мічурінську біологію», який зараз висить в біологічному корпусі, справляє дуже приємне враження своїм оформленням. Газета велика за розміром, різноманітна за змістом. Стаття про творчість М. І. Глінки, початок циклу нарисів з історії нашого міста, повідомлення про педпрактику, підбірка «Кращі жінки біофаку» і т. д. і т. д. Все це дуже добре і приємно, але це перший і єдиний номер газети біологів за весь другий семестр. І номер святковий—до 8 березня.

Питання трудових буднів, питання навчання займають у газеті дуже мало місця. Справа не лише в останньому номері. Попередні номери газети «За мічурінську біологію» теж присвячені певним визначним подіям — роковинам Жовтня, дню Конституції, Новому рокові.

Газета «За мічурінську біологію» виходить лише раз на місяць. Через це і згадуються слова К. Симонова:

Не сердитесь, к лучшему,
Что, себя не мучая,
Вам пишу от случая
До другого случая.

Але якщо в листах до коханої це—«до кращого», то у факультетській пресі—«зовсім навпаки».

В редколегії «За мічурінську біологію» 2 змінних редактори, комсомолки Альтер і Коен. Їм добре відомо, що «газета не тільки колективний агітатор і пропагандист, а й колективний організатор». Але це вони знають «взагалі». А в дійсності, виходить, наприклад, так: 6 квітня відбудеться факультетські комсомольські збори біофаку на тему «Людячність юності дається однажды, ее клянемся мы с честью прожить». Це велика подія в житті факультету. Але про яку участь газети в підготовці до зборів можна говорити, якщо наступний номер (після присвяченого жіночому дню) вийде лише в день зборів?

Газета біологів повинна виходити 2 рази на місяць, активніше втручатися в роботу комсомольських груп, повніше висвітлювати навчальну і наукову роботу студентів.

Для цього у біологів є всі можливості.

Н. БУЧКО.

„РАДЯНСЬКИЙ ХІМІК“

Нещодавно ми познайомились з декількома номерами стінгазети хімічного факультету «Радянський хімік».

Треба сказати, що на початку року газета ця мала багато недоліків, за що справедливо була розкритикована на засіданні партбюро хімічного факультету. Партбюро намітило заходи до поліпшення роботи газети, зміцнило склад редколегії.

Зараз газета справляє добре враження. Видно з усього, що редколегія серйозно, вдумливо, з любов'ю ставиться до своєї справи. Треба відзначити, перш за все, акуратність, чистоту газети і її хороше художнє оформлення.

Нема в ній надмірної, крикливої яскравості, хоч в минулому році газету ще не можна було похвалити за це.

Газета «Радянський хімік» відбиває життя факультету. В ній засуджується бездіяльність факультетського профбюро, яке зовсім не цікавиться роботою газети. Газета вимагає від нього розкривати недоліки в її роботі, пропонувати питання для обговорення.

Газета приділяє велику увагу подіям в комсомольських групах. В № 13 відзначається погана робота бюро комсомольської організації IV курсу. В № 3 повідомляється про те, що партбюро факультету провело засідання з комсомольським активом і зобов'язало групові бюро рішуче боротися з порушеннями трудової дисципліни.

Багато заміток присвячує газета

що в кімнаті № 25 ще не встигли зняти з шафи гору картонних коробок, фанерних ящиків, паперу і... пилу.

Минулого разу ми відзначили брудний, анархічний вигляд кімнати № 93 (староста Ващенко). Цього разу вони трохи підтягнулись, але все ж це найгірша серед дівочих кімнат.

Хоч на дверях кімнати № 82 висить табличка «Отличная комната», не вірте їй — в кімнаті не прибрано, підлога не натерта, дівчата 10 год. 30 хв. ще заспані. І, в протилежність цим кімнатам, кімната № 108 (староста Коростієнко), кім-

ната № 58 та інші радують охайністю, чистотою.

Більшість студентів серйозно поставились до критики, яку містила попередня стаття. Цього не можна сказати про комітет комсомолу, профком, адміністративно-господарську частину.

З часу опублікування статті вони нічого істотного не зробили для поліпшення роботи гуртожитку.

Необхідно, нарешті, серйозно зайнятися станом гуртожитків університету. Гуртожитки найбільшого вузу міста повинні бути найкращими в місті.

Рейдова бригада: В. МОРОЗ, О. ГОНТАР, В. ЛЯШЕВСЬКА.

ЕКСКУРСІЯ ПО ОДЕСІ

Жити і вчитися у великому радянському місті-герої і не знати його економічних, культурних, наукових цінностей—неможливо. Нам, майбутнім викладачам, це особливо необхідно.

Щоб познайомитися з історією міста-героя, студенти нашого факультету недавно зробили екскурсію на тему: «Історичні місця міста Одеси».

Екскурсовод з почуттям любові до рідного міста, до народу розповідав про героїчну боротьбу трудящих Одеси за перемогу Великої Жовтневої соціалістичної революції, про славу оборону міста та партизанський рух в роки Великої Вітчизняної війни.

Студенти I курсу російського відділу та III «А» курсу українського відділу з великим інтересом слухали розповідь.

Студенти під час екскурсії узнали багато нового і цікавого.

Хоч Одеса ще молоде місто (в 1954 р. минуло 160 років з дня його заснування), але має славі традиції.

Тут загинули смертю хоробрих в боротьбі з ворогами революції більшовик М. Ласточкин, французька

комуністка Жанна Лябурб, тут в спільних боях міцніла дружба російських та українських селян та робітників. По-іншому засвітило сонце над Одесою в 1918 р., коли в місті вперше було встановлено радянську владу. Невмирущою славою вкрило себе місто-герой в період Великої Вітчизняної війни.

В Одесі жили й працювали великі російські, українські письменники, поети, художники, композитори, артисти, вчені. Так, в Одесі жив і працював О. С. Пушкін, польський поет А. Міцкевич, М. В. Гоголь, великі вчені Сеченов, Менделєєв, Мечников, радянський вчений Філатов. Бували в Одесі і видатні митці — Чайковський, Рубінштейн, Римський-Корсаков, Глазунов, Айвазовський, Шишкін, Левітан; приїжджали великі діячі театру — Шепкін, Заньковецька, Саксаганський та багато інших.

Ми, студенти Одеси, пишаємось містом-героем.

Подібні екскурсії дуже корисні, їх треба організувати частіше.

Група студентів III курсу «А» українського відділу філологічного факультету.

СТУДЕНТИ ГОТУЮТЬСЯ ДО СВЯТА

ЛЬВІВСЬКИЙ УНІВЕРСИТЕТ

Надзвичайно гамірно зараз у студентському клубі. Тут розучуються нові пісні, танці, ігри, проводяться семінари затійників і репетиції гуртків художньої самодіяльності. Щоб уявити розмах цієї роботи достатньо навести такий приклад: загальну кількість студентів, які беруть участь у художній самодіяльності, складає близько 1000 чоловік, тобто кожний четвертий студент—учасник художньої самодіяльності.

«За радянську науку».

КИЇВСЬКИЙ УНІВЕРСИТЕТ

Нема факультету, курсу, групи, де б молодь не готувалася до свята. В цьому році, як ніколи, відчутний величезний потяг студентів до самодіяльності.

На факультетах і курсах організовано стільки гуртків, що аудиторій для їх занять не вистачає. А вже більше половини студентів університету бере в них участь.

Радіофізики в подарунок свята складають мініатюрні кишенькові приймачі з напівпровідниковими лампами. Не менш цікава робота хіміків — виготовлення лабораторного посуду мікроскопічних розмірів. Члени наукових гуртків пишуть дослідні роботи, а філологи і журналісти—художні твори.

«Радянська Україна», 24/III, 1956 р.

БЕРЕЖИСЬ, ЗАОЧНИЙ ВІДДІЛ!

гтися з Людмилою в кількості прогулів, а на біологічному факультеті — вона загальнознаний чемпіон з цього незвичайного виду спорту. Досить сказати, що в I семестрі вона пропустила 130 годин, а в II семестрі крутнула хвостом, наче комета, і зникла. Що сталося? Захворіла? Ні, вирішила перевестися на заочний відділ. Там, мовляв, ніхто за прогули не питає.

Бережись, заочний відділе! Ця зарівна дівчина—відьма: зі своїм великим студентським стажем вона вже встигла змінити кілька хвостів, залишивши собі найдовший—з органічної хімії.

Єдина наука, жрицею якої є Людмила Іванова, це «наука страсти нежною», наука Дерibasівської аулиці.

М. МІТІНА.

Захист дисертації

29 березня на засіданні Великої Вченої ради університету відбувся захист дисертації на здобуття ступеня доктора біологічних наук доцентом сільськогосподарського інституту, кандидатом біологічних наук М. О. Бассарською. Тема дисертації — «Якісні зміни в конусі росту рослин пшениці в процесі стадійного розвитку».

Опонентами дисертантки виступили акад. Долгушин, проф. Боровиков та проф. Воробійов. На захисті були присутні викладачі, аспіранти та студенти університету, сільськогосподарського інституту, науково-дослідного інституту селекції та генетики ім. Т. Д. Лисенка, інституту вакуумної і сироватки тощо. Всі виступаючи відзначали цінність досліджень М. О. Бассарської.

Дисертантці присвоєно ступінь доктора біологічних наук.

МІЖ ІНШИМ 3 історії географічних назв

ОВЕЧІ ОСТРОВИ

Ще в X ст. стародавні жителі Скандинавії нормани, чудові мореплавці, далеко заходили в бурхливе море від берегів рідної землі. Безлюдні острови, які лежали на їхньому шляху на захід, служили їм ба-

вою: сюди вони завозили різні припаси і навіть живих овець, які прекрасно кормилися тут на дорідних пасовищах. Так з'явилися на географічній карті північної частини Атлантичного океану Фарерські або Овечі острови.

„ОПТИМІСТИЧНА ТРАГЕДІЯ“

Це п'єса про велич революції, про героїзм і мужність революційного народу, про силу і мудрість Комуністичної партії.

Ні, не глядачем, який сидить в залі театру, а сучасником великої боротьби усвідомлює себе, коли один з моряків—ведучих, вдвляючись в зал, запитує — Хто це? — А інший відповідає:

— Публіка, наші потомки. Наше майбутнє, по якому, пам'ятаєш, тужили ми на кораблях.

Урочисто і величаво звучать слова ведучого:

— Відкладіть свої вечірні справи. Матросський полк, який пройшов свій шлях до кінця, звертається до вас, до потомства.

Так починається п'єса Вишневського «Оптимістична трагедія», поставлена Одеським театром юного глядача. Починається схвильовано, напружено і палко. І ця напруженість подій відбиває гостроту і драматизм самого життєвого конфлікту, який лежить в основі п'єси.

Головною драматичною колізією п'єси є боротьба Комісара, який був присланий партією в матросський колектив, з партизанською, буйною матросською вольницею.

Головним і небезпечним супротивником Комісара є Вожак, який терористично підкорив своєму впливові групі матросів.

Відразу з появою Вожака, який узнав про призначення Комісара, з перших же його слів, ніби сплюнутих крізь зуби: «Звикне. Виховаємо»,—намічається гострота боротьби за революційну свідомість і дисципліну мас, за боездатність загону, за душу моряка.

Драматизм ще більше загострює-

ся тим, що Комісар—жінка. Коли на сцені вперше з'являється Комісар (артистка Н. Батуріна), здається, що від грубих запитань роздратованого натовпу моряків з цією жінкою станеться щось непоправне. Але в перших же її словах, сповнених стриманого спокою, тонкої іронії, відчувається така сила, що вона похитнула самовпевненість Вожака.

Постріл, яким зустрічає Комісар матроса, який кинувся до неї, переконує нас в тому, що вороги революційної дисципліни знайшли в цій жінці сильного супротивника.

Артистка Н. Батуріна переконливо доводить, що силу і впевненість цій тендітній жінці дає партія, яка стоїть за її спиною. Ось чому на запитання Вайнонена: «Ти одна, Комісар?»—вона впевнено і схвильовано відповідає: «А партія?» Комісар, спираючись на невелику групу комуністів і співчуваючих, основну увагу приділяє завоюванню симпатій матроської маси і, головним чином, Олексія.

Важку роль Олексія виконує артист Г. Осташевський. Артист з глибоким проникненням в характер, створений драматургом, доносить до глядача основні риси свого героя. Олексій-Осташевський — це людина, яка глибоко замислилася над складними соціальними питаннями, болісно шукає правди, відданий народові, але гарячий і невірноважений.

Центральним епізодом I картини II дії є рішуча розмова Комісара з Олексієм. Ця сцена проведена Н. Батуріною та Г. Осташевським з великим піднесенням. Пристрасно і, разом з тим, переконливо з'ясовує Комісар Олексієві його помилки. Г. Осташевський добре передає від-

ГОЛУБИ МИРУ

Студенти біологічного факультету дружно взялися за підготовку до фестивалю. 31 березня біологи організували недільник. В цей день вони посадили багато квітів та дерев.

Для зустрічі свята миру група студентів вирощує голубів.

Голуби — це красиві, милі та забавні птахи. Вони ростуть дуже швидко. Голуби не бояться холоду, але приміщення для них обов'язко-

во мусить бути сухим, без протягу. Зараз група голубоводів буде голуб'ятник. Роботами по будівництву приміщення для голубів керують інженер та викладач зоології т. Губський.

Всі будівельні роботи студенти взяли на себе. Вже закладено фундамент, почали будувати стіни. Незабаром птахи миру й друзі здіймуться в одеське небо.

Т. САНТАЛОВА.

тінки почуттів Олексія. Схвильовані слова Комісара дійшли до його серця, але гордий і самолюбивий, він не хоче відразу признатися в цьому, хитрує, провокує Комісара, прикриваючи свою ніяковість.

Найбільшою гострото події досягають в кінці II дії, коли Комісар, вперше оцінюючи обстановку, вміло використовуючи глухе незадоволення моряків поведінкою Вожака (розправа з матросом та старухою, розстріл полонених офіцерів), переходить до відкритої сутички з Вожаком. Тримуючи в руках чистий аркуш паперу, підшуковуючи потрібні формулювання, читає Комісар від імені полку наказ про ліквідацію Вожака. Драматизм цієї сцени посилюється тим, що Вожак чекає почути зовсім інше: написаний ним і знищений Комісаром вирок командирів корабля.

Так ціною великих зусиль вдається Комісарові відновити єдиночальство в загоні, поступово перетворити напіванархічний партизанський загін в організовану воєнну силу, згуртований суворою дисципліною матросський полк.

П'єса закінчується трагічно, напружене розгортання дії обривається на високій ноті: закатований німцями гине Комісар.

Але загибель Комісара не створює настрою безвихідності. Матроси приголомшені, але не пригнічені, тому що вони зараз — частка тієї сили,

яку являв собою Комісар; в їх очах не тільки скорбота, але й мужність, рішучість, тому що в них—відблиск того великого світла, який приніс з собою Комісар і який носить просте й суворе ім'я — Партія.

Так розв'язана в п'єсі і в спектаклі тема оптимістичної трагедії, розв'язана театром в цілому вдало.

Але потрібно сказати, що спектакль нерівний. П'єса В. Вишневського — героїко-романтична, вона написана драматургом в яскравих, але суворих фарбах. Театр часом порушує що класичну суворість п'єси, вводячи в неї вставні номери (танець анархіста в I дії), неправильно акцентуючи увагу на другорядних епізодах (прохід через зал старої жінки, поява і танець одесита).

Не можна визнати вдалим режисерське трактування образу одесита як людини, яка перевиховується в кінці спектаклю (сцена в полоні). В п'єсі В. Вишневського одесит зовсім не з тих, хто так легко піддається перевихованню.

Все це порушує цілісність, загальний ансамбль спектаклю.

Не використані повною мірою можливості п'єси й самими акторами. Так, Н. Батуріна створила в основному переконливий образ Комісара, вольового і мужнього ватажка мас. В Комісарі-Батуріній втілені розум, сила, непохитність нашої партії. Але Комісар ще й жінка.